မြသန်းတင့်

စကြဝဠာ

တိုက်တစ်သောင်း

ဗြိတိသျှသိပ္ပံပညာရှင် ဆာဂျိမ်းစ်ဂျင်း၏
နက္ခတ္တဗေဒနှင့် ရူပဗေဒဆိုင်ရာတွေ့ရှိမှုများ
ဟောပြောချက်ကို ဘာသာပြန်သည်

မှတ်ချက်။ ။ ဤ 'စကြဝဠာ တိုက်တစ်သောင်း'စာအုပ်သည် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် မင်းနန္ဒာကလောင်အမည်ဖြင့် ဆရာမြသန်းတင့် အခန်းဆက် ရေးသားခဲ့သည့် သိပ္ပံဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို ပေါင်းရုံးစုစည်း၍ လုံးချင်းအဖြစ် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည် ။

ယင်းဆောင်းပါးများကို စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၈၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီမှ ဇူလိုင်လအထိ ခုနှစ်လတိုင် လစဉ် ထည့်သွင်းဖော်ပြသည် ။ ၃၅ နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ငြား စကြဝဠာသိပ္ပံ၏ အစောပိုင်း တွေ့ရှိချက်များနှင့် ပတ်သတ်၍ ပြည့်စုံရှင်းလင်းစွာ သိနိုင်သဖြင့် သိပ္ပံစာပေတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေကြသော မြန်မာစာဖတ် ပရိတ်သတ်များ အတွက် ယခုကဲ့သို့ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူတို့ ၏ အာလျကို တစ်နည်းတစ်လမ်း ဖြည့်စွမ်းရာ ရောက်မည်ဟု တိုးမြစ်က ယုံကြပါသည် ။

ဆက်လက်၍ လည်း တိုးမြစ်သည် မဂ္ဂဇင်းအစောင်စောင်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသော ဆရာမြသန်းတင့်၏ စာပေလက်ရာများကို ဤ 'စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်း'ကဲ့သို့ပင် မျိုးတူရာ စု၍ အုပ်တွဲလေးများ ခွဲကာ ထုတ်ဝေသွားနိုင်ရန် ကြိုးစားမည်ဖြစ်သည် ။ တိုးမြစ်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၅၊ မေ ၊၂၀၁၆။ ရန်ကုန်။

* * *

စကားဦး

ဒီဆောင်းပါးဟာ နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှသိပ္ပံပညာရှင် ဆာဂျိမ်းစ်ဂျင်းရဲ့ ဟောပြောပို့ချချက်တွေအနက် တစ်ခုဖြစ်တယ်။ သူ့ပို့ချချက်တွေဟာ နက္ခတ္တဗေဒနဲ့ ရူပဗေဒ ဆိုင်ရာ တွေ့ရှိချက်များကို ဖော်ပြတဲ့ သိပ္ပံစာပေတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး၊ အလွယ်ဆုံး၊ အရှင်းဆုံး ကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်တယ်လို့ ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရှင်တွေက မှတ်ချက်ချကြတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ ဆာ ဂျိမ်းစ်ဂျင်းက ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ကြယ်ကြီးတွေကအစ အသေးဆုံး အဏုမြူနျူကလိယ အထိ လေ့လာစိတ်ဖြာပြထားတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သက်တမ်း။ နေရဲ့ အပူရှိန် ဖြာထွက်မှု၊ ကြယ်တွေရဲ့ အမျိုးအစားနဲ့ ၎င်းတို့ ရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ၊ ကြယ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ စကြဝဠာကြီး ပေါ်ထွန်းလာပုံ၊ အခြား ဂြိုဟ်တွေပေါ်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ရှိနိုင်၊ မရှိနိုင် စတဲ့ ပြဿနာတွေကို မေးမြန်း၊ ဆွေးနွေးဖြေဆိုထားတယ်။

သိပ္ပံစာပေကို ဖတ်ချင်နေကြတဲ့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တွေအတွက် လစဉ် ဖော်ပြသွားမှာ ဖြစ်တယ်။

* * *

နက္ခတ္တဗေဒကို လေ့လာခြင်း

၁၆၀၁ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့ဟာ လူ့အမျိုးအနွယ်ကြီး တစ်ရပ်လုံးအတွက် ထူးခြားတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေမှာ အီတလီပြည် ပါဒိုအာ တက္ကသိုလ်က သင်္ချာပါမောက္ခ ဂယ်လီလီယို ဂယ်လီလီဟာ သူကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ မှန်ပြောင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ထိုင်နေတယ်။

သူ့အရင်နှစ်ပေါင်းသုံးရာကျော်လောက်တုန်းက မျက်မှန်ကို စတင်တီထွင်တဲ့ ရော်ဂျားဘေကွန် က ကြယ်တွေကို စိတ်တိုင်းကျမြင်နိုင်တဲ့ မှန်ပြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အဝေးရှိ အရာဝတ္ထုများက လာတဲ့ အလင်းရောင်တန်းတွေကို ဆုံချက်တစ်ခုမှာ သွားစေအောင် လင်းမှန်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်။ ဒီလို လင်းမှန်နဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အလင်းရောင်တန်းများ ဟာ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ကို ဖြတ်ပြီး မျက်လုံးအကြည်ဓာတ်ဆီကို ဘယ်လိုရောက်သွားတယ် စတဲ့ အချက်တွေကို ရှင်းလင်းပြတယ်။ ဒီလိုကိရိယာကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် မျက်စိရဲ့ မြင်နိုင်စွမ်းအား ဘယ်လိုကောင်းလာနိုင်တယ် ဆိုတာကို ရှင်းပြတယ်။ အသံလှိုင်းတွေကို နားကြပ်ပေါက်က စုထွေးယူပြီး နားအိမ်ကို ဖြတ်၊ အဲဒီကနေပြီးမှ နားစည်ဆီကို ပို့ပေးတဲ့ အတွက် လူရဲ့ ကြားနိုင်စွမ်းအား ကောင်းလာသလိုပေါ့။

၁၈၀၆ ခုနှစ်ကျတော့ လစ်ပါးရှေး ဆိုတဲ့ ဖလင်းမစ် အမျိုးသား မျက်မှန်ပေါင် သမားတစ်ယောက်က ပထမဆုံး မှန်ဘီလူးကို တီထွင်လိုက်တ

ယ်။ ဒီသတင်းကို ကြားတော့ ဂယ်လီလီယိုဟာ မှန်ဘီလူးအကြောင်းကို လေ့ လာပြီး သူကိုယ်တိုင် မှန်ဘီလူးတစ်လက် လုပ်ကြည့်တယ်။ ဂယ်လီလီယိုရဲ့ မှန်ပြောင်းဟာ အီတလီမှာ ဥက္ကောဋ္ဌေယျ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီမှန်ပြောင်းအကြောင်းကို သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ပြောလွန်းကြတော့ သူ့ကို ဗင်းနစ်မြို့တော်ကို ဆင့်ခေါ်ပြီး သူ့မှန်ပြောင်းကို ဆီးနိတ်လွှတ်တော်မှာ အပြခိုင်းတယ်။ အသက်ကြီးပေ့ဆိုတဲ့ ဆီးနိတ်လွှတ်တော် လူကြီးတွေဟာ တုန်တုန်ချိချိနဲ့ အမြင့်ဆုံး ခေါင်းလောင်းစင်တွေပေါ် တက်ပြီး သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဝေးလှတဲ့ ပင်လယ်ပြင်က ရွက်သင်္ဘောတွေကို ဒီမှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ကြသတဲ့ ။ ဂယ်လီလီယိုရဲ့ မှန်ပြောင်းဟာ သာမန်မျက်စိထက် အဆတစ်ရာ အားကောင်းတယ်ဆိုပဲ ။ မိုင်ငါးဆယ် အကွာက အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ငါးမိုင်ကွာလောက်က ကြည့်ရသလို မြင်ရတယ်လို့ ဂယ်လီလီယိုက ဆိုတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဂယ်လီလီယိုရဲ့ မှန်ပြောင်းဟာ ခုခေတ် မှန်ပြောင်းတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် အသေးအဖွဲကလေးပဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကတော့ ပြောစရာမလိုဘူးပေ့ါ။ အခုအချိန်အထိ အကြီးဆုံးမှန်ပြောင်းဖြစ်တဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် ဝီလ်ဆင်တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ မှန်ပြောင်းကြီးဟာ မျက်နှာပြင်အဝလက်မတစ်ရာကျယ်တယ်။ ဒီမှန်ပြောင်းကြီးဟာ ဂယ်လီလီယိုရဲ့ မှန်ပြောင်း ကလေးထက် အဆ ၂၅၀၀ ပိုပြီး အားကောင်းတယ်။ သာမန်မျက်လုံးထက် အဆ ၂၅၀၀၀ ပိုပြီး အားကောင်းတယ်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားနယ်မှာ ပဲ နောက်ထပ် တည်ဆောက်တဲ့ မှန်ပြောင်းကြီးကတော့ ဆိုခဲ့တဲ့ လက်မတစ်ရာ အဝကျယ်တဲ့ မှန်ပြောင်းကြီးထက် လေးဆပိုပြီး အားကောင်းတယ်။ သာမန်မျက်စိထက် အဆတစ်သန်းပိုပြီး အားကောင်းတယ်ပေ့ါ။

ဂယ်လီလီယိုဟာ သူ့မှန်ပြောင်းကိုပဲ အာရုံစိုက်နေလေတော့ သူ့စိတ်

ထဲမှာ အချိန်အတော်ကြာ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်စေတဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ကိုတောင် မေ့သွားတယ်။ ဂယ်လီလီယို အရင်နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်လောက်တုန်းက ခေါ်မပညာရှင် နှစ်ဦးဖြစ်ကြတဲ့ ပိုင်သာဂိုးရတ်စ်နဲ့ အက်စထရာကတ်စ် ဆိုတဲ့ ပညာရှင်နှစ်ဦးက စကြဝဠာကြီးအကြောင်းကို လေ့လာခဲ့ကြဖူးတယ်။

ဂယ်လီလီယိုဟာ သူ့မှန်ပြောင်းနဲ့ ကောင်းကင်က နဂါးငွေ့တန်းကြီးကို မော်ကြည့်တယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် အာငွေ့ကွက်တွေလိုပဲ။ သူ့မှန်ပြောင်းနဲ့ သေသေချာချာကြည့်တော့မှ အာငွေ့ကွက်လို ဖြစ်နေတဲ့ နဂါးငွေ့တန်းဟာ လက်စသတ်တော့ အပြွတ်လိုက် အခိုင်လိုက် စုနေကြတဲ့ မှုန်မှုန်မွှားမွှား ကြယ်တာရာစုတွေပါလား။ မှန်ပြောင်းနဲ့ နောက်တစ်ခါကြည့်ပြန်တဲ့ အခါမှာ လရဲ့ တကယ့် ပကတိရုပ်ကိုလည်း သွားတွေ့ရပြန်တယ်။ အရိပ်တွေ ထိုးကျနေတဲ့ တောင်တွေကို လပေါ်မှာ မြင်ရတယ်။ လက်စသတ်တော့ လဆိုတာဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးလိုပါပဲလား။ ဘရူနို ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ စကြဝဠာရဲ့ ဗဟိုချက်မဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခရစ်ယာန်သာသနာရဲ့ အယူအဆနဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်တစ်ခုရဲ့ ပတ်လည်မှာ လှည့်ပတ် သွားလာနေကြတဲ့ ပိုးဖလံကောင်တွေလို နေရဲ့ ပတ်လည်မှာ လှည့်ပတ်သွားလာနေကြတဲ့ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တာရာများ အနက် တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ တော်လှန်တဲ့ အယူအဆသစ်တို့ ဘယ်သင်းက မှန်ကြောင်းကို ဒီမှန်ပြောင်းနဲ့ တစ်နည်းနည်း သက်သေပြရရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲလို့ တွေးမိတယ်။

နောက်တစ်ခါကြည့်လိုက်တော့ မှန်ပြောင်းရဲ့ ကသိုဏ်းဝန်းထဲမှာ ဂျူပီတာလို့ ခေါ်တဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးကို ဂယ်လီလီယို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီဂြိုဟ်ကြီးရဲ့ ဘေးမှာ ဂြိုဟ်ငယ်ကလေး လေးလုံး လှည့်ပတ်

သွားလို့ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ဘေးမှာ ပိုးကောင်ကလေးတွေ ပျံဝဲနေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဂယ်လီလီယိုမြင်ရတဲ့ ရှုခင်းဟာ ကိုပါးနီးကတ်စ် တွေးတွေကြံဆခဲ့တဲ့ နေစကြဝဠာစနစ်နဲ့ တထေရာတည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို တည်ရှိနေပုံမှာ စကြဝဠာကြီးရဲ့ ဖွဲ့စည်း ပုံအတိအကျ မဟုတ်သည့်တိုင် အနည်းဆုံးတော့ စကြဝဠာထဲမှာ တည်ရှိတဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မျက်မြင်သက်သေပြလို့ ရသွားပြီ။ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့ကျတော့ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)နဲ့ မာကျူရီ (ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်)နဲ့ တကွအခြားသော ဂြိုဟ်များ ဟာ နေကို လှည့်ပတ်သွားလာနေကြသလို ဂြိုဟ်ငယ်ကလေးများ ဟာလည်း ဂျူပီတာ (ကြာသပတေး) ဂြိုဟ်ကြီးကို လှည့်ပတ်သွားလာနေကြတယ်လို့ ဘယ်လီဆာရီယန်ဗင်တာဆီကို စာရေးလိုက်တယ်။

ဂယ်လီလီယိုဟာ သူ့တွေ့ရှိချက်ပေါ်မှာ သံသယရှိခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီသံသယဟာလည်း နောက် ကိုးလလောက် ကြာတဲ့ အခါကျတော့ လုံးဝပျောက်သွားတယ်။ဒီတစ်ကြိမ်ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)ရဲ့ အဆန်းအဆုတ်ကို သွားပြီးတွေ့ရတယ်။ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)ရဲ့ တောက်ပတဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ လရဲ့ မျက်နှာပြင်လိုပဲ အဆန်းအဆုတ် သံသရာစက်ဝန်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ သွားတွေ့တယ်။ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)ရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ ပထမတစ်ခြမ်းပဲ့ကလေး၊ နောက် စက်ဝိုင်းခြမ်းဖြစ်၊ စက်ဝိုင်းခြမ်းကနေ စက်ဝိုင်းအပြည့် ဖြစ်လာတယ်။ ပြန်ဆုတ်တော့လည်း စက်ဝိုင်းပြည့်ကနေ စက်ဝိုင်းခြမ်း၊ စက်ဝိုင်းခြမ်းကနေ စက်ဝိုင်းစိတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါက ဘာကို ပြသလဲ။ အဲဒီဂြိုဟ် ရောင်ဝါလင်းနေတာဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင် အရောင်အဝါကြောင့် လင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ပြတယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် အရောင်အဝါရယ်လို့ သာ ရှိရင် သူ့ရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ အမြဲတမ်း

အပြည့်လင်း နေရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဗီးနပ်စ်(သောကြာဂြိုဟ်)မှာ ကိုယ်ပိုင်အရောင်အဝါ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို သိနေသည့်တိုင် တွေးစရာနှစ်ချက် ကျန်နေတယ်။ အကယ်၍ ဗီးနပ်စ်(သောကြာဂြိုဟ်)ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးကို လှည့်ပတ်သွားလာတဲ့ အခါမှာ စက်ဝန်းထပ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လှည့်ပတ်နေရင် (ဆိုလိုတာက ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ စက်ဝန်းအနားကို ဗဟိုပြုပြီး စက်ဝန်းသဏ္ဌာန်လှည့်ပတ်နေတယ်ဆိုရင်) ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်) ရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ အမြဲတမ်း တစ်ဝက်ပဲလင်းနေရမယ်။ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်း ကွယ်နေတဲ့ အတွက် ကွယ်နေတဲ့ တစ်ခြမ်းဟာ အလင်းရောင်မရှိနိုင်ဘူး။ ဒါက တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်က တော့ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)ကလည်း နေကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ပတ်ပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးကလည်း အပြင်စက်ဝန်းကနေပြီး နေကို လှည့်ပတ်သွားနေတယ် ဆိုရင်တော့ အလင်းရောင်ရှိနေတဲ့ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)ရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ လရဲ့ မျက်နှာပြင်လိုပဲ အဆုတ်အဆန်း ရှိနေရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်) ရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ နေနဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကြားကို ဖြတ်တဲ့ အခါကျတော့ လုံးဝမှောင်သွားတာ ဖြစ်တယ်။ ကိုပါနီးကတ်စ်က ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆတယ်။ ဂျူပီတာ (ကြာသပတေးဂြိုဟ်) ဟာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုပါနီးကတ်စ်ရဲ့ အယူအဆကို ငြင်းချက်ထုတ်ခဲ့ကြတုန်းက ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်) နဲ့ ဂျူပီတာ (ကြာသပတေးဂြိုဟ်)ဟာ အဆုတ်အဆန်း မရှိဘူးလို့ ထောက်ပြခဲ့ကြတာကိုး။

ဟော၊ အခု ဂယ်လီလီယို ရဲ့ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုပါနီးကတ်စ် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်နေတာကို သွားတွေ့ရတယ်။ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)ဟာ အဆုတ်အဆန်း ရှိနေတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ဂယ်လီလီယိုက ပညာရှင်ကြီးတွေ ငြင်းခုံပြီး ကောက်ချက်

အမျိုးမျိုး ချခဲ့တဲ့ ပြဿနာနှစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ ခု အဆုံးအဖြတ်ကလည်း ကျ၊ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌလည်း ဖြစ်တဲ့ ကောက်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ချနိုင်ခဲ့ကြပြီ၊ အဲဒီပြဿနာ နှစ်ရပ်ကတော့ ဂြိုဟ်များမှာ ကိုယ်ပိုင်အရောင်အဝါမရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ဗီးနပ်စ် (သောကြာဂြိုဟ်)နဲ့ ဂျူပီတာ (ကြာသပတေးဂြိုဟ်) တို့ ဟာ အခြားသော ဂြိုဟ်များအားလုံးလိုပဲ နေကို လှည့်ပတ်သွားလာနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တို့ ပဲ ဒီအမှန်တရားကို ပိုင်သာဂိုးရတ်စ်၊ ကိုပါနီးကတ်စ်နဲ့ ကက်ပလာတို့ က လက်ခံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတော့ မဟုတ်ခဲ့ကြဘူး၊ အမှန်းအဆနဲ့ လက်ခံခဲ့ကြရခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ခုတော့ ဒီဂြိုဟ်နှစ်လုံးအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌသိရပြီလို့ ရေးခဲ့တယ်။

အရစ္စတိုတယ်၊ တိုလေမီ နဲ့ တကွ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်အတွင်း ဒီပြဿနာများ နဲ့ ပတ်သတ်လို့ တွေးတောကြံဆခဲ့ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အများ စုဟာ သွက်သွက်လည်အောင် မှားနေတယ်ဆိုတာကို ဂယ်လီလီယိုရဲ့ တွေ့ရှိချက်များက သက်သေထူလိုက်တယ်။ အရင်တုန်းကတော့ လူဟာ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ သူ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါနေသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားတွေးတောတဲ့ နေရာမှာ သူ့ဆန္ဒနောက်ကို လိုက်ပြီး ထင်တစ်လုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ စကြဝဠာကြီးရဲ့ ဗဟိုချက်မလို့ သဘောထားပြီး သိပ္ပံနည်းကျ တွေးခေါ်မှုက ပေးခဲ့တဲ့ အဖြေကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီမဖောက်မပြန်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို တွေ့ရှိလာခဲ့တဲ့ အတွက် စကြဝဠာရဲ့ ဗဟိုချက်ဆိုတဲ့ ရာဇပလ္လင်ပေါ်ကို အတင်းတက်ထိုင်ခဲ့တဲ့ လူသားဟာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် လိမ့်ကျသွားပြီလေ။ လူသားဟာ ဖုန်မှုန့်ကလေး တစ်မှုန့်ပေါ်မှာ မှီတင်းနေထိုင်သူ တစ်ဦးရဲ့ နိမ့်ကျတဲ့ အခြေအနေနဲ့ အညီ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် နေထိုင်ရတော့မယ်၊ လူသားရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်ပုံကို စဉ်းစားတဲ့ နေရာမှာ

လည်း ဒီအခြေအနေနဲ့ အညီ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် စဉ်းစားရတော့မယ်။

ဒါပေမဲ့ လူဟာ ဒီအခြေအနေသစ်ကို ချက်ချင်းလက်မခံနိုင်သေးဘူး။ ဒီအခြေအနေသစ်မှာ ချက်ချင်း နေသားကျမသွားသေးဘူး။ သူ့မာနကို မချသေးဘူး။ တံခွန်တလူလူ လွှင့်တုန်း ရှိသေးတယ်။ ဒီမာနကို ခရစ်ယာန်သာသနာကလည်း အားပေးအားမြှောက်ပြုတယ်။ ဒါကြောင့် စကြဝဠာကြီးထဲက ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ နေရာဟာ ပိပိသေးသေးကလေးသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ပြောဆိုတင်ပြရဲတဲ့ လူတွေကို လူ့ရဲ့ မာနတရားက ဟန့်တားနှောင့်ယှက်နေတယ်။ ဂယ်လီလီယိုဟာ သူ့အယူအဆကို ပြောဆိုတင်ပြရဲတဲ့ လူတွေကို လူ့ရဲ့ မာနတရားက ဟန့်တားနှောင့်ယှက်နေတယ်။ ဂယ်လီလီယိုဟာ သူ့အယူအဆကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အကျပ်ကိုင်ခံခဲ့ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ နေကို လှည့်ပတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆဟာ အပြောရလွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အနုမာနတစ်ရပ်သာ ဖြစ်တယ်လို့ ပါရီတက္ကသိုလ်မှာ ၁၈ ရာစုနှစ်အထိ သင်ကြားခဲ့တယ်။ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့ ဟားဗတ်နဲ့ ယေးတက္ကသိုလ်တွေမှာ တောင် တိုလေမီနဲ့ ကိုပါနီးကတ်စ်ရဲ့ နက္ခတ္တဗေဒ နှစ်ခုစလုံးကို တွဲသင်ပေးနေတယ်။ နှစ်ခုစလုံး မှန်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူသားဟာ သူ့ခေါင်းကို သဲထဲမှာ မြှုပ်ပြီး ကြာကြာမမြင်ချင်ယောင်ပြုလို့ မရပေဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ လက်ခံလာရတာပါပဲ။ ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့က ဂယ်လီလီယိုရဲ့ အယူအဆကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ တော်လှန်တဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ လူ့မျိုးနွယ်သမိုင်းမှာ ဖြင့် အပြင်းထန်ဆုံးပြောင်းလဲမှုကြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့လာရတယ်။ ဒီပြောင်းလဲမှုဟာ ဒြပ်မဲ့ တွေးခေါ်မှုနယ်ပယ်တွင် သာ ဂယက်ရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လူ့ရဲ့ ရုပ်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးမျှော်

မှန်းချက်တွေကိုလည်း ရှုထောင့်သစ်ကနေပြီး အကဲဖြတ်ရပေတော့မယ်။

ခု ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ အသစ်အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အဖန်တလဲလဲ ပြောနေကြတဲ့ အချက်တွေပါ။ သူသူငါငါ ကြားဖူးနားဝ ရှိနေကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပါ။ ဒါဖြင့်ရင် ဒီအချက်တွေကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ထပ်ပြောနေရသလဲ။ အကြောင်းကတော့ မျက်မှောက်ခေတ် နက္ခတ္တ ဗေဒကို ဒီနေ့ခေတ် လူတွေ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေကြသလဲဆိုတာကို နည်းနည်းပြောချင်လို့ ပါ။ ဒီနေ့ ခေတ်သိပ္ပံပညာရပ်တချို့က လူ့ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ သက်သာချောင်ချိမှုတွေကို ဖန်တီးပေးနေတယ်။ တချို့ပညာရပ်တွေက လူတွေရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ၊ ဒုက္ခသောကတွေကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီသိပ္ပံပညာရပ်တွေဟာ လူ့လောကအတွက် အကျိုးရှိသင်သလောက် ရှိတေယ်။ ဒါဖြင့်ရင် နက္ခတ္တဗေဒပညာရပ်ကကော ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာများကောင်းကျိုးပြုနိုင်သလဲလို့ မေးစရာရှိလာတယ်။ နက္ခတ္တဗေဒပညာရပ်ဟာ လူ့လောကကြီးကို ဘယ်လိုများ လွှမ်းမိုးသြဇာပေးနိုင်သလဲလို့ မေးစရာရှိလာတယ် ။ လူ့ဘဝကြီးကို လွှမ်းမိုးသြဇာပေးနိုင်ခြင်း မရှိလောက်အောင် ဝေးလံတဲ့ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်တာရာများ ရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုတွေ၊ သူတို့ ရဲ့ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှုတွေကို နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်များ ဟာ ဘာကြောင့်များ နေ့မအား၊ ညမအား တကုတ်ကုတ် လေ့လာနေကြရသလဲ။ ဒီလို မေးစရာတွေ ပေါ်လာတယ်။

တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂယ်လီလီယိုတို့ ခေတ်တုန်းကလိုပဲ လူသားနဲ့ သူပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စကြဝဠာကြီးတို့ ဆက်သွယ်နေကြပုံ၊ လူ့မျိုးနွယ်တစ်ရပ်လုံးရဲ့ မူလအစ၊ လူ့ဘဝအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာ စတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သတ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာများ ပြောနိုင်လေမလား

လို့ လူတော်တော်များများက အထင်ရှိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် နက္ခတ္တဗေဒကို လိုက်စားနေခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ဖြေချင်ပါတယ်။ ဒီအဖြေဟာ ပြည့်စုံတိကျတဲ့ အဖြေဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ မှန်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ပတ်သတ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင့်နှစ်ရာလောက်တုန်းက ဘီဒဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာက လူ့ဘဝဟာ မုန်တိုင်းတွေ တိုက်တဲ့ ညတစ်ညမှာ စားသောက်ပွဲကြီး ခင်းကျင်းနေတဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲကို မျက်စိလည် ပျံသန်းဝင်ရောက်လာတဲ့ ငှက်ငယ်တစ်ကောင်နဲ့ အလားသဏ္ဍာန် တူတယ်လို့ တင်စားပြီး ရေးခဲ့ဖူးတယ်။

ငှက်ငယ်တသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့်

မုန်တိုင်း၏ ဘေးရန်မှ ကင်းလွတ်လေပြီ။

သို့ရာတွင် တစ်မိုးပြီးတစ်မိုး

ဆက်လက် ပျံသန်းရပေဦးမည်။

ထို့အတူ လူ့ဘဝသည် လည်း

ခဏတာမျှသာ

နောင်တွင် ဘာဖြစ်ဦးမည် မသိ

ယခင်က ဘာဖြစ်ခဲ့သည် ကိုလည်း မသိ

ထို့ကြောင့် အဆုံးအမသစ်တစ်ရပ် ပေါ်လာလျှင်

လိုက်နာရုံမျှသာ ရှိတော့သည် ။

ဒီကဗျာဟာ ရည်ရွယ်ရင်းတုန်းက ခရစ်ယာန်သာသနာကို အကာအကွယ် ပေးဖို့ ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ခေတ် နက္ခတ္တဗေဒအဖို့ လ

ည်း မှန်နေတယ်။

'မှောင်ထုတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြားမှာ လင်းနေတဲ့ ဘဝမီးအိမ်ကိုသာ သိတဲ့ 'လူဟာ တိုတောင်းလှတဲ့ လူ့ဘဝကလေးအတွင်းမှာ အတိတ်ကိုလည်း သိချင်တယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း စူးစမ်းချင်တယ်။ လူမပေါ်မီတုန်းက စကြဝဠာကြီးဟာ ဘယ်လိုရှိခဲ့သလဲ၊ လူဟာ မိမိလာရာ အမှောင်ထုကြီးကို ပြန်လည်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ နောက်မှာ စကြဝဠာကြီးဟာ ဘယ်လိုရှိနေမလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေကို သူသိချင်နေတယ်။ ဒါဟာ ပညာသဘော စူးစမ်းကြည့်လိုစိတ် သက်သက်တင် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတောင်တန်းတွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘာတွေရှိမလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်မျိုးသက်သက်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ရှုခင်းကို တစ်ဝန်းတစ်လျားကြီးမြင်ရအောင် တောင်ထိပ်ပေါ်ကို တက်ကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်မရောက်ရချင် နေပါစေတော့၊ သာယာဝပြောတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို လှမ်းမြင်ရရင် သေပျော်ပါပြီဆိုတဲ့ အာသာဖြေစိတ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ လူက စကြဝဠာကြီးအကြောင်းကို သိချင်တဲ့ စိတ်ဟာ ဒီထက် လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် ။ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မျှော်ကိုးချက်ရှိတယ်။ လူဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကို မသိခင်မှာ စကြဝဠာကြီးအကြောင်းကို သိရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လူဟာ စကြဝဠာကြီးရဲ့ အမှုန်ကလေးကနေပြီး ဒီအဖြစ်ကို ရောက်လာခဲ့ရလို့ ပဲ။ လူ့ရဲ့ အာရုံခံစားမှုတွေဟာလည်း စကြဝဠာကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကနေပြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရလို့ ပဲ ။ လူဟာ စကြဝဠာကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း။ စကြဝဠာကြီးဟာလည်း လူရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်နေလေတော့ လူဟာ စကြဝဠာကြီးကို စူးစမ်းကြည့်ချင်တယ်။ ဟင်းလင်းပြင်အားဖြင့် လည်းကောင်း။ အချိန်ကာလအားဖြင့် လည်းကောင်း စကြဝဠာကြီးကို လေ့လာကြည့်ချင်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ အခုအချိန်အထိတော့ စကြဝဠာ သိပ္ပံပညာဟာ လူရဲ့ ဖြစ်တည်မှု၊ လူရဲ့ ကံကြမ္မာစတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အပြီးသတ် ပြီးပြည့်စုံအောင် မပြောနိုင်သေး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမပြောနိုင်သေးတဲ့ အတွက် အခုအချိန်အထိ သိပ္ပံပညာက တွက်ပေးထားတဲ့ အကောင်းဆုံးအဖြေတွေကို သိစရာမလိုဘူးထင်ရင်တော့ မမှန်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ သိပ္ပံပညာဟာ သူ့ကိုမေးထားတဲ့ မေးခွန်းမှန်သမျှကို ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူး လို့ အဆုံးသတ် တိတိကျကျ အဖြေမပေးနိုင်သေးဘူး ။ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ မေးတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မေးခွန်းဟာလည်း တစ်ဖတ်သား ဖြေနိုင်လောက်အောင် တိကျတဲ့ မေးခွန်းမျိုးဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလို တိကျရေရာတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို မေးနိုင်ရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဖြေရှာဖို့ လည်း သိပ်မခက်တော့ပါဘူး။ သိပ္ပံပညာဟာ အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ်တဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ပေးနေတယ်။ အဲဒီခန့်မှန်းချက်တွေဟာ တစ်ခုထက်တစ်ခု အမှန်တရားနဲ့ နီးလာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းချက်တိုင်းမှာ တိကျမှုအတိုင်းအတာ ရှိကြတာချည်းပဲ။ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ သူဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို တိုလေမီရဲ့ အထွေထွေ သိပ္ပံပညာက ဖြေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ (သိပ်မကြာသေးဘူးလို့ ပဲ ဆိုပါတော့) 'လူဟာ စကြဝဠာရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ရှိတယ်'လို့ သူက ဖြေတယ်။ ဒီမေးခွန်းကိုပဲ ဂယ်လီလီယိုရဲ့ မှန်ပြောင်းက ထပ်ဖြေပြန်တယ်။ ဒီအဖြေက ပိုပြီး အမှန်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ 'ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ် (ကမ္ဘာမြေကြီး) ဟာ ကြီးမားတဲ့ ဗဟိုနေကြီးတစ်စင်းရဲ့ ပတ်လည်မှာ လှည့်ပတ်သွားလာနေတဲ့ အရာဝတ္ထုငယ်များ စွာတို့ အနက် တစ်ခုစာ ဖြစ်တယ်'လို့ ဂယ်လီလီယိုက ဖြေခဲ့တယ်။ အဲ၊ ၁၉ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒပညာကတော့ ဒီထက်တောင် ပိုပြောလိုက်သေးတယ်။ 'ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တာရာ သန်း

ပေါင်းများ စွာ ရှိတယ်။ ဒီကြယ်တာရာ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နေကြီးနဲ့ အလားသဏ္ဍာန် တူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နေကို ဂြိုဟ်တွေက လှည့်ပတ်နေသလို အဲဒီ ကြယ်တာရာတွေကိုလည်း ဂြိုဟ်စုတွေက လှည့်ပတ်သွားလာနေကြတယ်။ ဒီကြယ်တာရာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ နေကရတဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ အပူရှိန်ကြောင့် အဲဒီဂြိုဟ်တွေပေါ်မှာ အသက်ဇီဝဆိုတာလည်း ရှိနိုင်တယ်'လို့ ဖြေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၂၀ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒကတော့ '၁၉ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ အဆိုဟာ များ လွန်းတယ်။ ဂြိုဟ်တွေပေါ်မှာ အသက်ဇီဝရပ် ရှိဖို့ ဆိုတာ သူတို့ ထင်သလောက် မလွယ်လှပေဘူး'လို့ ဆိုပြန်တယ်။

၂၀ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒက အဖြေပေးထားတဲ့ ခန့်မှန်းချက်ကို ခု ကျွန်တော် ဆွေးနွေးမှာ ဖြစ်တယ်။ ၂၀ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒပညာဟာ အဆုံးစွန်သော အမှန်တရား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားဘက်ကိုတော့ တစ်ဆင့်တိုး လာပြီဆိုတော့ ဆိုနိုင်တယ်။ တကယ်ကတော့ ၂၀ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒပညာဟာ ၁၉ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒပညာထက် အမှန်တရားနဲ့ ပိုပြီး နီးစပ် လာပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ အမှန်နဲ့ နီးစပ်တယ်လို့ ပြောရတာကတော့ ၂၀ရာစု နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေဟာ ၁၉ ရာစု နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေထက် ပိုပြီး အမှန်းအဆကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ က အရင်လူတွေထက် အချက်အလက်တွေ ပိုပြီး ရလာလို့ ပါ။ တကယ်ကတော့ သိပ္ပံပညာမှာ အမှန်းအဆနဲ့ ပြောတဲ့ ခေတ်ဟာ ကုန်သွားပါပြီ။ အမှန်းအဆနဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာဟာ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တရားကို ကရော်ကမည် အစားထိုးတာ တစ်မျိုးပါပဲ။ ဒါတောင် ညှာညှာတာတာ ပြောတာပါ။ သေချာတိကျတဲ့ အချက်အလက်တွေ ကောက်ချက်တွေကိုသာ အသုံးပြုတယ်။ အဲ၊ ဆယ်ခါ့တစ်ခါဆိုသလို အမှန်းအဆနဲ့ ပြောတာမျိုးတော့ ရှိတတ်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် န

ည်းပါတယ်။

ဒါဖြင့် နက္ခတ္တဗေဒပညာဟာ အထက်မှာ ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ပြဿနာများ လောက်ကိုသာ အလေးပေးအာရုံစိုက်သလား၊ တခြား ဘယ်ပြဿနာကိုမှ လေ့လာခြင်းမပြုတော့ဘူးလား။ မဟုတ်ပါဘူး၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာဟာ တခြားပြဿနာသုံးခုကိုလည်း အလေးပေးအာရုံစိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အသုံးချရေးကိစ္စ၊ သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကိစ္စနဲ့ အလှဗေဒဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေပါပဲ။

အခြားသော သိပ္ပံပညာရပ်များမှာ လိုပဲ နက္ခတ္တဗေဒပညာကို လေ့လာလိုက်စားတာဟာလည်း အဓိကအားဖြင့် လူတွေအတွက် အသုံးချဖို့ လေ့လာခဲ့ကြတာပါ။ နက္ခတ္တဗေဒကြောင့် လူတွေဟာ အချိန်နဲ့ အတိုင်းအတာတွေကို အသုံးပြု လုပ်လာနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ရာသီဥတုတွေ ပြောင်းသွားတာကို မှတ်သားနိုင်လာတယ်။ လမ်းပျောက်နေတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ လမ်းရှာတတ်အောင် လမ်းညွှန်လာနိုင်ခဲ့တယ် ။ နောက်ကျတော့ အပြောကျယ်တဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ လမ်းစကို ရှာနိုင်အောင် လမ်းညွှန်ပေးလာနိုင်တယ်။ ဗေဒင်ပညာအသွင်နဲ့ ရုပ်ဖျက်ရောက် လာပြီး လူရဲ့ အနာဂတ်အကြောင်း နိမိတ်ဖတ်ပြတယ်။ လူကို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးတယ်။ တကယ်ကတော့ ဗေဒင်ပညာဟာ အနာဂတ်ကိုဟောရုံ၊ နိမိတ်ဖတ်ရုံလောက်တင်ဆိုရင် အခုလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီနေ့ဆိုရင် နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေတောင်မှ လူတွေရဲ့ ဇာတိုကိစ္စတွေကို မပြောသည့်တိုင် ကောင်းကင်မှာ သွားလာနေတဲ့ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တာရာတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်နေကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခု ကျွန်တော့်ပို့ချချက်တွေရဲ့ နိဂုံးမှာ တောင် ရုပ်စကြဝဠာကြီးရဲ့ အန္တိမနိဂုံးကို ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ဖို့ အားထုတ်ထားသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဗေဒင်ပညာဟာ အနာဂတ်ကို

ဟောကိန်းထုတ်ရုံတင်ဆိုရင် အခြေအနေ ဒီလောက်မဆိုးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗေဒကဝိတွေဟာ ဒီလောက်နဲ့ တင်မရပ်ကြဘူး။ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ဧကရာဇ်နိုင်ငံတွေ၊ ဧကရာဇ်တွေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ နေရာက ပါနေကြသယောင် ကောင်းကင်က ဂြိုဟ်နက္ခတ်တာရာတွေရဲ့ ရွေ့လျားမှုဟာ သူတို့ တစ်တွေရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ နီးကပ်စွာ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်နေကြသယောင်အထိ လုပ်လာကြတော့ ဗေဒင်ပညာရှိကဝိတို့ ရဲ့ ဟောကိန်းတွေဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်ကုန်ကြတယ်။ လူဟာ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ ဘာမျှ အရေးကြီးတဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး လို့ ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်စေ သဘောပေါက်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဗေဒင်ပညာဟာ (အနည်းဆုံး ပညာတတ်တွေ ကြားထဲမှာ) မရှောင်မလွှဲသာ အလိုအလျောက် သေခြင်းမျိုးနဲ့ သေသွားမှာ ပါပဲ။

ခုဆိုရင် နက္ခတ္တဗေဒကို လူ့အကျိုးအတွက် အသုံးချဖို့ ဘက်က ကြည့်တဲ့ အမြင်ဟာ တော်တော်မှေးမှိန်သွားပြီ။ အနောက်နိုင်ငံက နက္ခတ်ကြည့်မျှော်စင်တွေက အချိန်နာရီတွေကို ကြေညာပေးနေတုန်း၊ သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်နေတဲ့ သင်္ဘောတွေကို လမ်းညွှန်ပေးနေတုန်း ဖြစ်ပေမယ့် နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ လေ့လာရေး လမ်းကြောင်းဟာ တော်တော်ကြီးကို ပြောင်းသွားပြီ။ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေဟာ နာရီကြယ်တာရာတွေအတွက် ဟိုအဝေးမှာ ရှိတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ကြယ်စုတွေကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အနီးဆုံး အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ဂြိုဟ်တွေကို ကျော်ပြီး အလွန်ဝေးလံတဲ့ ကြယ်တာရာတွေကို အဓိက အာရုံစိုက်လေ့လာနေကြတယ်။ တချို့ ကြယ်တာရာတွေဟာ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဆိုရင် သူတို့ ရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ရောက်အောင် နှစ်ပေါင်း သန်းရာပေါင်းများ စွာ သန်းထောင်ပေါင်းများ စွာ ချီပြီး လာရတဲ့ အထိ ဝေးတယ်။

အထွေထွေသိပ္ပံပညာရပ်များ ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ နေရာကို ယူလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် နက္ခတ္တဗေဒပညာရပ်ကို သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ လေ့လာမှု အသစ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ထပ်ပြီး လေ့လာကြပြန်တယ်။ အထူးထူးသော သိပ္ပံပညာရပ်များ ဟာ ခုခေတ်မှာ သီးခြားကင်းကွာနေကြတာ မဟုတ်တော့ဘဲ ရောထွေးယှက်တင် ဖြစ်လာကြတယ်။ သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ တွေ့ရှိချက်သစ်တွေကြောင့် သိပ္ပံပညာရဲ့ နယ်ပယ်ဟာလည်း ကျယ်ဝန်းလာတယ်။ အချင်းအားဖြင့် တစ်လက်မရဲ့ အပုံတစ်သန်းရဲ့ တစ်သန်းရဲ့ (တစ်သန်း×တစ်သန်း) တစ်ပုံလောက်သာ ရှိတဲ့ အီလက်ထရွန်ကနေပြီး သန်းထောင်ပေါင်းများ စွာ အချင်းရှိတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ကြယ်စုကြီးတွေအထိ သိပ္ပံပညာတွေ့ရှိချက်တွေထဲမှာ တစ်ဆက်တည်း အကျုံးဝင်နေကြတယ်။ နက္ခတ္တဗေဒ ဆိုင်ရာ အသိပညာကို ရလိုရင် ရူပဗေဒနဲ့ ဓာတုဗေဒဆိုင်ရာ အသိပညာတွေလည်း ရှိရလိမ့်မယ်။ အပြန်အလှန်ပဲ။

ဟိုရှေးရှေးတုန်းကတော့ ကြယ်တာရာတွေဟာ အလင်းစက်ကလေးတွေလို့ သဘောထားခဲ့ကြတယ်။ ခု ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ အလွန်ကြီးတဲ့ ချိန်ခွင်ကြီးပေါ်က လက်တွေ့စမ်းသပ်ရာ ပစ္စည်းတွေလို့ သဘောထားနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ခွဲခန်းတွေထဲမှာ မရှိလည်း မရှိနိုင်၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ အမျိုးမျိုးသော အပူချိန်နဲ့ ဖိအားများကို သုံးပြီး မောင်းနေတဲ့ သဘာဝ လောကဓာတ်ကြီးတည်ရာ အပူရှိန်ပြင်းပြင်းပေးထားတဲ့ လုံကြီးတွေလို့ သဘောထားနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အဲဒီ စမ်းသပ်ရေးပစ္စည်းတွေ၊ လုံတွေကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေများ ထွက်လာမလဲ လို့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ရူပဗေဒပညာရှင်တွေ မတွေ့နိုင်တဲ့ ရုပ်ဒြပ်တို့ ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေကို တွေ့ချင်လည်း တွေ့ကြမှာ ပဲ။ ဥပမာအားဖြင့်

ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သိပ်သည်းဆထက် အဆတစ်သန်းလောက် လျော့နည်းနေတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ကြယ်စုတွေပေါ်မှာ လည်း ရုပ်ဒြပ်ရှိချင်ရှိနေမယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က သိပ်သည်းဆထက် အဆတစ်သန်းလောက် များ နေတဲ့ ကြယ်တာရာတွေပေါ်မှာ လည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ရှာဖွေစမ်းသပ်ကြည့်ရုံနဲ့ ရုပ်ဒြပ်ရဲ့ သဘာဝတစ်ခုလုံးကို ဘယ်မှာ အပြည့်အစုံနားလည်နိုင်ပါ့မလဲ ။ တကယ်တော့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတဲ့ သိပ်သည်းဆဟာ သဘာဝလောကဓာတ်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ သိပ်သည်းဆ အစဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အပုံတစ်သန်းရဲ့ တစ်သန်း (တစ်သန်း×တစ်သန်း) တစ်ပုံလောက်ရှိတယ်မဟုတ်လား။

နက္ခတ္တဗေဒပညာဟာ ဟင်းလင်းပြင်၊ အချိန် စသည် တို့ နဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ တက္ကဗေဒဆိုင်ရာ တွေးခေါ်မှုကိုပါ အရောင်ရိုက်ခတ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် နက္ခတ္တဗေဒဟာ အဘိဓမ္မာနယ်ပယ်မှာ လည်း တိုက်ရိုက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် မကြာမီက ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တယ်။ ဟင်းလင်းပြင်နဲ့ အချိန်ဟာ ခွဲခွာလို့ မရစကောင်းတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာဖြစ်တယ်လို့ ကြေညာခဲ့တဲ့ အိုင်းစတိုင်း ရဲ့ ရီလေတစ်ဗတီသီအိုရီ ရဲ့ အချက်အချာကျတဲ့ သဘောတွေကိုလည်း နက္ခတ္တဗေဒက သက်သေထူခဲ့တယ်။ တခြားသိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဘာတွေပြောပြော အိုင်းစတိုင်းရဲ့ ရီလေတစ်ဗတီ သီအိုရီကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားလာကြတာကတော့ ၁၉၁၉ ခုလကြတ်တုန်းက အချက်အလက်တွေကို နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေဟာ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြလို့ သာ ဖြစ်တယ်။

ဒီနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဟာ အချိန်နဲ့ ဟင်းလင်းပြင်ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုသဘောကို နားလည်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ခုဆိုရင် စကြဝဠာကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း အပြင်ဘက်ကို ချဲ့သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ

အထောက်အထားတွေ တွေ့နေရပြန်ပြီ။ ဒီတွေ့ရှိချက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အခြေခံ တက္ကဗေဒဆိုင်ရာ အယူအဆတွေရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုမိုသစ်လွင် လေးနက်လာစေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ နက္ခတ္တဗေဒပညာကို သိပ္ပံပညာသဘော၊ အဘိဓမ္မာသဘောနဲ့ လေ့လာသူတစ်ယောက် ရှိတိုင်း အလှအပသဘောနဲ့ လေ့လာသူကတစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတတ်တယ်။ လူဟာ အသိဉာဏ်ပညာဆိုင်ရာ စူးစမ်းမှုကို ပြုလုပ်တယ်။ ဒါဟာလူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့ ရဲ့ ခြားနားချက်ပဲ။ အဲဒီအသိပညာဆိုင်ရာ စူးစမ်းမှုကြောင့် သိပ္ပံပညာရပ်အမျိုးမျိုးအနက် နက္ခတ္တဗေဒပညာရပ်ဟာ ကဗျာအဆန်ဆုံး၊ အလှအပအာရုံကို အပေးနိုင်ဆုံး သိပ္ပံပညာလို့ ယူဆကြတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ပင္မပက္ခတွေ၊ စစ်ပွဲတွေနဲ့ ညည်းညူဖွယ်ဖြစ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ကင်းဝေးတဲ့ နေရာကို စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန့်မြူးချင်ကြတယ်။ အနန္တစကြဝဠာကြီးရဲ့ လေးနက်ဆန်းကြယ်တဲ့ သဘောတွေကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကို အပန်းဖြေကြတယ်၊ အာသာဖြေကြတယ်။ တချို့ကြတော့လည်း နက္ခတ္တဗေဒကို လေ့လာလိုက်စားခြင်းဖြင့် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် လုပ်ကြတယ်။

ခေတ်သစ် နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေဟာ အာကာသကြီးကို ဘယ်လိုလေ့လာကြသလဲ၊ ဘယ်အချက်တွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှေ့အပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော် တင်ပြဆွေးနွေးမယ်။ အဲဒီ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေ မှီတင်းနေထိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်တင်ပြဖို့ ကျွန်တော် အားထုတ်ကြည့်ချင်တယ်။

ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သန်း ၃၀၀၀ လောက်တုန်းက

နေက ဖွဲ့ထွက်မွေးဖွားလာခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှေ့အခန်းတွေမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ နေက ပွဲထွက်လာတုန်းက ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ပင်လယ်တွေ၊ မြစ်တွေ ၊ သစ်ပင်တွေ၊ တောတောင်တွေ၊ သက်ရှိရုပ်တွေ မရှိသေးဘူး။ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာလည်း အစိုင်အခဲကြီး မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးဟာ အလွန်ပူပြင်းတဲ့ ဓာတ်ငွေ့လုံးကြီးတစ်လုံးမျှသာဖြစ်တယ်။ ဘယ်သက်ရှိ ဇီဝရုပ်မှ မှီတွယ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီဓာတ်ငွေ့လုံးကြီးဟာ အေးလာတယ်။ ပထမ အရည်ဖြစ်လာတယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ခဲလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အပေါ်လွှာဟာ ခက်မာစပြု လာပြီး အစိုင်အခဲဖြစ်လာတယ်။ ခဲစပြုလာတဲ့ အဆင့်မှာ အပေါ်လွှာဟာ မညီမညာဖြစ် လာပြီး ကျောက်ဆောင်တွေ၊ တောတောင်တွေအဖြစ် ဖွဲ့စည်းစပြုလာတယ်။ အငွေ့တွေဟာ အရည်တွေအဖြစ် သိပ်သည်းသွားတယ်။ မြစ်တွေနဲ့ သမုဒ္ဒရာတွေ ပေါ်လာတယ်။ 'မပျောက်ပျက်'တဲ့ ဓာတ်ငွေ့လို့ ခေါ်တဲ့ အောက်စီဂျင်၊ နိုင်ထရိုဂျင်၊ ဟယ်လီယန်၊ နီယွန်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ငွေ့တွေကနေပြီး လေထုရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ အသက်ဇီဝရယ်လို့ စတင်ဖြစ်တည်လာနိုင်တဲ့ အခြေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဇီဝရုပ် ပေါ်လာတယ်။ ဘယ်လိုပေါ်လာသလဲ၊ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ပေါ်လာသလဲ။ ဘာကြောင့် ပေါ်လာသလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး။

ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းက ဇီဝရုပ်ပေါ်လာသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး စတင်ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ ယူဆတဲ့ နှစ်သန်းပေါင်း ၃၀၀၀ ထက်တော့ မစောနိုင်ဘူး။ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ဇီဝရုပ် ရယ်လို့ ဖြစ်လာတာဟာ အနည်းဆုံး နှစ်

သန်းသုံးရာလောက် အများ ဆုံး နှစ်သန်းတစ်ထောင်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ ပထမဆုံး ပေါ်လာတဲ့ သက်ရှိရုပ်ဟာ ရေသတ္တဝါတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါးတွေက တွားသွားတတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်။ အဲဒီကနေ နို့တိုက်သတ္တဝါဖြစ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ လူဟာနို့တိုက်သတ္တဝါကနေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ နို့တိုက်သတ္တဝါက နေပြီး လူအဖြစ်ကို ရောက်အောင် လာရတဲ့ ကာလဟာ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀၀၀ ကနေ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀၀၀၀ လောက် ကြာမယ်လို့ အထောက်အထားများ အရ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ဇီဝရုပ် စတင်ပေါ်ပေါက်လာတာဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးသက်တမ်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလောက်သာ ရှိဦးမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် နက္ခတ္တဗေဒဆိုင်ရာ သက်တမ်းဟာ လူ့ရဲ့ သက်တမ်းဇယားထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ရှည်လျားတယ်။ လူရဲ့ မျိုးဆက်တွေ ဒီထက်ပြောရရင် လူမျိုးနွယ်ကြီးရဲ့ သက်တမ်းတစ်ခုလုံးဟာ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်ရဲ့ နာရီချိန်သီးတစ်ချက်ချက် ကြားကာ လာလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။

လူဝံနဲ့ တူတဲ့ ကျွန်တော့်တို့ ဘိုးဘေးများ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ မျိုးဆက်ပေါင်း ၁၀၀၀၀ ကျော်ကျော်လောက် ကွာခြားနေတယ်။ အဲဒီကြားက မျိုးဆက်များ ဟာ သူတို့ ရှေ့က ဘိုးဘေးများ ဖြစ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘဝနဲ့ မခြား နေထိုင် အသက်ရှင်နေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ ဘဝဟာ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးမျှားခြင်း၊ စစ်တိုက်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြတယ်။ အသိပညာဆိုရင် တွေးခေါ်ဆင်ခြင်မှု လုပ်ဖို့ အချိန်သော် လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေးသော် လည်းကောင်း မရခဲ့ကြဘူး။ ဒီနောက်မှာ လူဟာ အသိဉာဏ်ပညာအရ ရှည်လျားစွာ အိပ်မောကျနေရာက နိုးစပြုလာခဲ့တယ်။ ယဉ်ကျေးမှု အရုဏ်ခြည် လင်းစပြုလာတဲ့ အလျောက် မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ဖို့၊ ဝတ်စားဆင်ယ

င်ပေးဖို့ အပြင် တခြားလုပ်စရာတွေလည်း ရှိပါသေးလားဆိုတာ သိစပြုလာတယ်။ လူဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ဟန်တင့်တယ် ပြေပြစ်မှုထဲမှာ အလှအပကို ရှာလို့ တွေ့လာတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ အရောင်တလက်လက် ကစားနေတာဟာ သဘာဝ အလှအပတစ်မျိုးပါလားလို့ သိစပြုလာတယ်။ ဒီအလှကို လူဟာ ဂရုစိုက်ထုလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုတွေနဲ့ သော် လည်းကောင်း၊ အသေအချာ ရွေးချယ်ထားတဲ့ စကားလုံးနဲ့ သော် လည်းကောင်း၊ အမိအရဖမ်းဆုပ်ပြီး ထာဝစဉ်တည်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ သတ္တုတွေ၊ ဆေးမြစ်တွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်လာတယ်။ မီးတို့ ရေတို့ ရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကို သိလာတယ်။ ကောင်းကင်က နက္ခတ်တာရာတွေရဲ့ ရွေ့လျားပုံကို သတိပြုမိလာတယ်။ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားလာတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေကို ဖတ်နိုင်သူတို့ အဖို့ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ နယ်နိမိတ်အပြင်ဘက်မှာ ပိုမိုခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မသိသေးတဲ့ စကြဝဠာကြီးတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုတာ ညစဉ် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတဲ့ ကြယ်တာရာတွေ၊ ဂြိုဟ်တွေကသက်သေပြနေကြတယ်။

အနုပညာရပ်များ နဲ့ သိပ္ပံပညာရပ်များ ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ဒီနည်းအားဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီအထဲမှာ နက္ခတ္တဗေဒလည်း ပါတယ်။ ဒီပညာရပ်များ ဟာ ဘယ်အချိန်က စတင်ပေါ်ပေါက်လာသလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူမျိုးနွယ်ကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ သက်တမ်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်တော့ ဒီပညာရပ်တွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ တစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သက်တမ်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်တော့ သူတို့ သက်တမ်းဟာ မျက်စိတစ်မှိတ်လောက်ပဲ ကြာဦးမှာ ပါ။

သိပ္ပံနည်းကျ နက္ခတ္တဗေဒဟာ နက္ခတ်ကြည့်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး

။ သူ့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ အနှစ် ၃၀၀၀ တောင် မကျော်သေးဘူး။ အနှစ် ၃၀၀၀ ထက်တောင် လျော့သေးတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ရွေ့လျားခြင်းမရှိတဲ့ နေဝန်းကို ဗဟိုပြုပြီး လည်ပတ်နေတယ်လို့ အရစ္စတာကပ်စ် နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့က လူတချို့ရဲ့ မယုံမရဲဖြစ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို စတင်ပြောခဲ့တဲ့ အချိန်ဟာ နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ နက္ခတ္တဗေဒကာလက စကြဝဠာကြီးရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်အချိန်က စတင်ကြံဆကြသလဲဆိုတဲ့ ကာလမဟုတ်ပါဘူး။ တိကျသေချာတဲ့ အချက်အလက်တွေကို အခြေခံပြီး ဘယ်အချိန်က စတင်စူးစမ်းခဲ့ကြသလဲဆိုတဲ့ ကာလပါ။ ၁၆၁၀ ခုနှစ် တစ်ညနေမှာ ဂယ်လီလီယိုက ဂျူပီတာ (ကြာသပတေးဂြိုဟ်)ကို စတင်တွေ့ခဲ့ပြီး နောက် နှစ်ပေါင်း သုံးရာမျှသာ ကြာတဲ့ ကာလရဲ့ နက္ခတ္တဗေဒကို ပြောချင်တာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ထားတဲ့ နှစ်တွေကို ဇယားချကြည့်လိုက်ရင် အဒီဂဏန်းတွေရဲ့ အရေးကြီးပုံကို သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဇယားချကြည့်လိုက်ရင် ဒီလိုရတယ်။

ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သက်တမ်းနှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀၀၀၀၀၀၀ ခန့်

ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ဇီဝရုပ်ရဲ့ သက်တမ်း ၃၀၀၀၀၀၀၀၀ခန့်

ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က လူ့သက်တမ်း ၃၀၀၀၀၀ခန့်

နက္ခတ္တဗေဒသိပ္ပံရဲ့ သက်တမ်း ၃၀၀၀ခန့်

မှန်ပြောင်းကြည့် နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ သက်တမ်း ၃၀၀ခန့်

ဒီလို ဇယားချကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ သက်တမ်းဟာ နုနုကလေး ရှိပါသေးကလား။ သူ့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ လူမျိုးနွယ်ကြီး သက်တမ်းရဲ့ အပုံတစ်ရာပုံရင် တစ်ပုံတောင် မရှိသေး

ဘူး။ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ဇီဝရုပ်သက်တမ်းရဲ့ အပုံတစ်သိန်းပုံရင် တစ်ပုံတောင် မရှိသေးဘူး။ ဇီဝရုပ်ရဲ့ သက်တမ်း အပုံ ၁၀၀၀၀၀ အနက် ၉၉ ၉၉၉ ပုံဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးက လွဲလို့ တခြား ဘာအကြောင်းကိုမှ မသိသေးတဲ့ ကာလဖြစ်တယ်။

နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ အတိတ်ကာလကို လူလုပ်တဲ့ အချိန်နဲ့ တိုင်းထွာရလိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတာက လူမျိုးဆက် ရာပေါင်း ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှကြာပြီး နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ဘယ်မျှကြာပြီလို့ တိုင်းထွာရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ အနာဂတ်ကိုတော့ နက္ခတ္တဗေဒအချိန်ဇယားနဲ့ သာ တိုင်းထွာရတော့မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးနွယ်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ နက္ခတ္တဗေဒဆိုရင် အကြောင်းများကြောင့် ပျက်စီးအဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်စရာအကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ ပဲ။

ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ နှစ်ပေါင်း သန်းသုံးထောင် တည်ရှိခဲ့သလို နောင်မှာ လည်း နှစ်ပေါင်း သန်းသုံးထောင်လောက်တော့ အနည်းဆုံး တည်နေလိမ့်ဦးမယ်လို့ တော့ ယူဆရတယ်။ ဒါနဲ့ အတူ လူမျိုးနွယ်ကြီးနဲ့ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရပ်ဟာလည်း တည်ရှိနေဦးမှာ ပဲ။ တကယ်ကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ဒီထက်ပိုပြီး သက်တမ်းရှည်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်စရာအကြောင်းအချက်တွေ တွေ့ဦးမှာ ပါ။ ဒီလို သက်တမ်းရှည်လာမယ်ဆိုရင် နက္ခတ္တဗေဒဟာ ခုမှ စလုံးရေးစပ်ရှိသေးတယ်လို့ ပြောရပေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခုထိ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိထားတဲ့ နက္ခတ္တဗေဒဆိုင်ရာ တွေ့ရှိချက်များ ဟာ အဆုံးစွန်မဟုတ်သေးဘူး၊ နက္ခတ္တဗေဒရဲ့ တွေ့ရှိချက်များဟာ ရင့်ကျက်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားတွေ မဟုတ်သေးဘူး။ မျက်လုံးပွင့်ခါစ မွေးဖွားခါစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပထမ အမြင်သာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အမှားအယွင်းရှိနိုင်တယ်။ သို့တိုင်အောင် မိမိရဲ့ ပတ်လည်နဲ့ အဝေးကို လှမ်းမျှော်မကြည့်တတ်ခင်တုန်းက ကိုယ်သန်

ရာသန်ရာကို တွေးပြီး၊ ပြောကြတဲ့ တောရမ်းမယ်ဘွဲ့စကားတွေထက် တော့ အများကြီးသာပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ စကြဝဠာကြီးနဲ့ ပတ်သက် လို့ နက္ခတ္တဗေဒက ဘာတွေ ပြောမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ လေ့လာကြတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ စူးစမ်းလေ့လာမှုက နက္ခတ္တဗေ ဒတစ်ခုတည်းကို ကန့်သတ်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတု ဗေဒ၊ ဘူမိဗေဒ စတဲ့ အခြားသော ရောင်းရင်း သိပ္ပံပညာရပ်တွေကိုလ ည်း အနည်းနဲ့ အများ လေ့လာကြရလိမ့်မယ်။ နီးကပ်စွာ ဆက်စပ်နေကြ တဲ့ နက္ခတ္တဗေဒနဲ့ စကြဝဠာဗေဒကိုလည်း လေ့လာကြရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ သာ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မှန်ပြောင်းကြည့် နက္ခတ္တဗေဒက ပြောတဲ့ စကား တွေကို သူတို့ အကူအညီနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ဘာသာပြန်နိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန် တော်တို့ ရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်တွေဟာလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စသာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကလေးတွေ အရုပ်ပဟေဠိဖော်သလို ဆိုပါတော့။ အရုပ်ကားကား အပိုင်းအစလေးတွေ အားလုံးကို လိုက်ကပ်နိုင်ရင်တော့ အရုပ်ကားကြီး တစ်ခုလုံး ပုံပေါ်လာတာပေါ့။ ဒါတောင် တစ်စတလေ ပျောက်နေတာ ရှိ ဦးမှာ ပဲ။ ဒီလိုအပိုင်းအစလေးတွေကို ကပ်ပြရတဲ့ အတွက် ရုပ်ပုံကြီးတ စ်ခုလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ တော့ မမျှော်လင့်အပ်ပေဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရနိုင်သမျှ အစိတ်အပိုင်း ကားချပ်ကလေးတွေကို စု၊ သူတို့ ကို အကွက်ကျကျ စီစဉ်၊ အဆက်အစပ်ရှိတဲ့ ကားချပ်ကလေးတွေကို ဆ က်စပ်ယူ စတဲ့ နည်းနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်ရမှာ ပဲ။ အပြည့်အစုံကပ်ပြီးရင် ရုပ်ပုံ ကားချပ်ကြီး ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ အရဲစွန့်ပြီး မှန်းကြည့်ရတော့မှာ ပဲ ။

* * *